A-3.14. 1027

X. évfolyam. 1891. 1. szám. Turócz-Szt.-Márton, január 4.

Felvidéki Hiradó.

TÁRSADALMI és KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP.

MEGJELENIK: MINDEN VASÁRNAP.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra czimezve Turócz-Szt.-Mártonba küldendők.

A hivatalos hirdetéseket, kéziratokat péntekig kérjük beküldeni

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA
100 szóig 2 frt., ezentúl minden megkezdett száz szónál 50 krral több.

AMERICAN MUSEUM KÖNYVTÁRA 101

Előfizetési felhivás

a »Felvidéki Hiradó« X. évfolyamára.

A Felvidéki Hiradó immár 10. évfolyamába lépett s amint eddig, úgy ezentul is fokozott erővel igyekszik hivatásának megfelelni. Nem kell uj programmal előállanunk, hiszen 9 éves multunk elégséges programm. Azon igéretünket azomban készségesen megújitjuk, hogy a közérdekű társadalmi kérdések tárgyalásával tisztázni iparkodunk az eszméket és esetleg irányt adni a közszellemnek, ha az netalán habozva állana valamely társadalmi, nemzeti, vagy kulturális kérdéssel szemben.

A nemzetiségi kérdésekben ezentul sem célunk a bujtogatás; de egyik fő feladatunknak tekintjük, hogy nem magyarajkú polgártársaink rokonszenvét és tiszteletét a magyar állameszme és annak tekintélye iránt fölébresszük, föntartsuk és erősitsük.

A személyeskedéstől ezentúlis épen olyan gondosan iparkodunk távoltartani magunkat, mint eddig.

A »Hét története« czimű rovatunk ezentúl is hűséges tükre lesz a hazai és külföldi általános érdekű eseményeknek.

Lapunk előfizetési ára marad a régi:
egész évre . . 4 frt.,
fél évre . . . 2 „
negyed évre . 1 „

Hazafias tisztelettel

A FELVIDÉKI HIRADÓ
szerkesztősége.

A mult és a jövendő.

Az idő tova rohanását feltartóztatni az embernek nincs hatalmában. A föld mindannyiszor újra meg újra kezdi pályafutását, valahányszor azt befejezte; a vég egyszersmind kezdet is, megállapodás nincs soha.

Mi gyarló emberek jól tudjuk ezt, mégis inkább általunk ismert felfogható részek egészeül tekinthetjük azt és megszoktuk, hogy valahányszor ily rész véget ér, visszapillantsunk, számot vessünk a világgal s önmagunkkal arra nézve, a mi azon időszak alatt történt és a mennyire lehet tervet készitsünk magunknak a mult tapasztalataiból a jövőre.

Ugy teszünk, mintha elérhetlen célra a törekvő utasok lennénk. Megállapodunk s visszapillantunk a megtett utra, nemhogy a céltól való távolsággal összevessük, hanem, hogy a kényszerű továbbhaladásra meritsünk erőt a már leküzdött nehézségeknek emlékünkbe való ujra felidézésével.

Az 1890-ik év letünt, hogy helyet engedve az 1891-nek, bemenjen azon lomtárba, melyet történelemnek nevezünk.

Az új év beköszöntött, s annak reggelén egymásnak »szerencsét, boldogságot« kivántunk. Hogy elfogjuk-e érni végét, és megelégedettek, boldogok leszünk-e folyamában: más kérdés.

Egyet tudunk: s ez az, hogy az élet mulandó.

Az élet a halállal viaskodik. Hogy melyik lesz a győztes! csak is isten tudja.

Az időt nem lehet megcsalni; a leghosszabb életnek is, egykor el kell múlni. És régi igazság, hogy csak is az él sokáig, a ki erkölcsösen él és e mellett sok hasznos munkát végez be életében.

Hiában számláljuk az évek napjait; hiában erőlködünk a röpülő időkkel versenyt futni! Az élet futama oly sebes mint a gondolat. És tartóssága? bizonytalan.

Ma még élünk és a következő nap véget vethet életünknek. Egy nap, egy másodperc választja el a multtól a jövendőt.

És mégis, mily óriási a kettő közötti különbség! Az egyik a multnak tényeit időrendben állitja elénk és következményeit jóban roszban velünk érezteti. És a másik, a jövendőség titkait zárja el előttünk,

Hiában szövetkezik az emberi szem, sziv és elme arra, hogy a jövendőről eltávolitsa a titok leplét. Ezt csak sejteni birjuk. A mit Isten keze előttünk elrejtett, az titok marad örökké,

A »jövendő« nevét meg nem érdemelné, ha annak rejtélyeit emberi szem kifürkésznetne. De nem is óhajtandó, mert előre látva a jövendőt megtörténhetnék, hogy elkedvetlenednénk az élettől, bele faradnánk a munkába, elvesztenénk az emberiség legnagyobb jótéteményét: a reményt.

Azért van az igy, hogy dolgozzunk folyton kitartó erővel és ugy munkálkodjunk, mintha örökké élnénk. Az élet munkásságát a titoktartó jövendő tartja ébren. Ez ösztönzi szakadatlan munkásságra az emberiséget.

És mégis megnyugodhatunk-e Jean Paul eme szellemes mondásában: »Legyen eltakarva a mult, az özvegynek, a jövendő pedig a szűznek fátyolával«.

Részben igen, részben nem.

Mert ugyan okos dolog lenne-e, ha a teremtés koronája, — az ész és okosság minden szép tulajdonságaival felruházott »ember«, multja megbirálásával, és jövője előkészitésével nem foglalkoznék?

Ha ez igy lenne, a multnak a jövendőt, és a jövendőnek, a multat kellene megtagadni.

El kellene fojtani az emberi kebelnek nemesebb vágyait; meg kellene tagadni szive jobb érzelmeit; össze rombolni legdicsőbb terveit, és meghiusitani magasabb törekvéseit, a melyekkel a multban és a jelenben, jövendő boldogságának alapját megvetni iparkodik.

És habár a jövendő és mult ellentétes fogalmak, azért egyik a másiknak nem ellensége. Hiszen az, ki a titkot megőrzi, azért még nem hizálmatlan ahhoz, kinek azt meg nem mondja, és legkevésbé ellensége.

Meg kell tehát adni mindegyiknek a magáét. S ezt az által tesszünk, ha a multat a jövendőért; és a jövendőt a multért megbecsüljük.

TÁRCA.

Újévi hangulat.

Száll az idő sebes szárnyon,
Utja végét megtalálnom
Engem is visz bűvös álom
Szekerén a vágy.
Paripáim egyre futnak,
Vége még sincs a nagy utnak;
Hivhat rózsa-ágy:
A tünő percz pihenni se hágy.

Bércre, völgybe, rajta! föl, le!
Suhan a táj tündökölve,
S visszatér uj képet öltve . . .
Hunyhatom szemem:
Benne élek a varázsban!
S bár ezentúl sohse lássam,
Jön a táj velem
Itt a rajza méla lelkemen,

Láthatatlan végtelenbe
Mindhiába néz az elme —
Hátha tán új nyomra lelne?
Nem talál soha!
Hol virulnak örök rózsák:
Durva kézzel a valóság
Föl nem ér oda, —
De fölér az eszme mámora.

Jobb tehát, a gondolatnak
Paripái hadd ragadnak!
A valórul álmom ad csak
Képet igazán:
Szekeremtül nem kelek fel —
S napot érzek hunyt szemekkel,
Nincsen éjszakám;
Repülök a büszke cél után.

Megvan! . . . Ott leng már elébem!
A magasban és a mélyben
Fogy idő, tér, — látom, érzem:
Ott a végtelen!
Millió év percbe törpül,
Arany küllő tovagördül
Völgyön és hegyen, —
A titokba pillant szellemem.

Csak mikor te, új esztendő
Vagy pályámat megzökkentő
Akkor ébred a merengő:
Óh mily zökkenés!
Képzelet volt . . . nem repültem,
Mozdulatlan helyen ültem . . .
Éj van . . . a merész
Vágy előtt nincs egy paránnyi rés.

Jönnek évek, tünnek évek:
Semmit, semmit el nem érek!
Tétovázva áll a lélek
A homály előtt:
A megoldást nem találom;
Meddig való? . . honnan álom?
Sejtem az erőt —
S gyarlóságom pókfonálra szőtt.

A hol álltam, ott vagyok ma.
Nem haladva, csak forogva.
Szédületes gyors motolla
Játszik csak velem:
Körbe, körbe száll az eszme
S meg se moccan leszögezve,
Bűvös szekerem:
Az örök ma, az örök jelen.

Rudnyánszky Gyula.

Hozzá . . . .

Eljárok az ablak alá
S nézegetem sorra mind
Hej, de nincsen, aki onnan
Csak egyszer is letekint.

Oh, ha tudnád, hogy szeretlek
— Minden este ott vagyok —
S te miattad minden hóban
Par cipőt elkoptatok.

Ha ez talán soká tart igy
Szerelmetes angyalom,
Nemsokára emeletes
Házat épit suszterom.

M.

Egy légyott.

(Franciából: **Beniczky Lajos.**)

A tél vége felé, Rómában, egy nagy bálon Ricciardi Lucián, költő, egy sarokban állva, tekintett széjjel. Szegénysége és homályos származása dacára kivált tehetsége és sokszor bizonyos ellenállhatatlan varázs által. Délceg fiatal ember volt; voltak tehát sikerei is, de voltak sokan, a kiknek ép ezért nem tetszett. Ezek, ha megvetéssel is látszottak viselkedni irányában, mégis csak érezték az ő felsőbbségét.

Egyszerre egy igen szép nő vonta magára figyelmét, a ki a sokadalom közt, egy magasrangú egyéniség karján belépett. Ezt az idegen nőt már megelőző napon csodálta a szinházban; benne még a beavatatlan is azon személyek egyikét ismerhette fel, a kik az élet szinpadján »első szerepet« játszanak. A nő is észrevette Luciánt; hosszasan és egészen fesztelenül nézte binoklián keresztül. A mi még ennél is kihivóbbnak tünhetett fel, távozásakor gyengéd és parancsoló, nagyon is sokat mondó pillantást vetett feléje és a mikor kocsijára felszállt, kihajolt az ablakon, hogy még egyszer láthassa.

Sontanges grófnőnek hitták. Fiatalnak látszott, de már jó ideje lehetett az; különben bajos lett volna korát meghatározni. Teste valóságas csodamű, magas termetű, karcsú derekú, hullámos kebelű volt; karjai is olyanok voltak, akar egy istennő karjai, mintha csak megelevenedett márványból lettek volna.

Ezek és káprázató vállai tengerzöld szinű és ezüst arabeskekkel ékitett derékből látszottak ki: Kissé hosszú arcában, mely egyenletesen halvány rózsa szinnel volt bevonva, nagy megfejthetetlen tekintetű szemek égtek.

A nagyon is piros ajkak közt gyönyörű fogak fehérlettek. Haja aranyos fényben csillámlott. Csak nagyon közelről nézve volt rajta észrevehető az ellankadásnak némi nyoma, és már sok időnek kellett elmulnia, mióta ez a fej az évekkel dacolt; az idő körmének is elég fáradságába kerülhetett, hogy üde borébe ama alig észrevehető nyomokat bekarcolja.

Igen rossz hirneve volt, és furcsábbnál furcsább történeteket meséltek róla. De elökelő neve és összeköttetései, ehhez még kiváló ügyessége mindazáltal mindenütt jó fogadtatást biztositottak neki. Csak nagyon elvétve esett meg, hogy az ő személyét illetőleg valami ellenvetés tétetett volna a mivel ő különben sem igen törödött.

Egy fejbiccentés és könnyed mosoly volt válasza, midőn neki Luciant egy férfi cso-

Cé4.

Ne zugolódjunk azért, hogy a multtól a jövendő magát elrejti. Ez az élet rendje, a mitől csak azt kell követelnünk, hogy ennek igazságai az élet céljaival ne ellenkezzenek.

A fődolog az, hogy a multból merített tapasztalatok alapján döntsük le a válaszfalat, mely a munkaerőket vesztegléare kárhoztatja és vallásfelekezeti s nemzetiségi különbség nélkül szeretetben egyesülve, iparkodjunk előmozditani drága hazánk vitális érdekeit.

De ezeket nem lehet elérni néhány frázissal, ezekhez kitartó, szivós, odaadó munka kell. Dolgoznunk kell, mert a nemzetiségi kérdés lételét egyszerűen tagadni, avagy csekélységgé minősiteni ma már semmi esetre sem lehet.

Legyen tehát a beköszöntött ujév az általános egyetértésnek, a hasznos munkásságnak és az áldást árasztó szeretetnek végtelen időkig tartó kezdő-éve.

E reményben, s az ember embervoltában gyökerező szokásnak engedelmeskedve, t. olvasóinknak boldog uj évet kivánunk.

A nevelő úr.

(Folytatás.)

Igen sokszor volt **alkalmam** összejönni **vele** s csodálva láttam, miszerint mindazt, **a** mit Rousseau véghez vitt, megcselekedte ő is **a maga** Emiljével.

Nem kís fáradságába került, de kivitte, **hogy növendéke** ugyanazon kérdéseket intézte **hozzá**, **a** melyeket Emil intézett nevelőjéhez s ő felelt rá ép úgy, mint Rousseau. **Vagy** ismételte ennek **a** kérdéseit, **hogy** milyen feleletet ad rá növendéke? **Aztán mindenről jegyzetet készitett** és ha **az újkori** Emil hasonlitott egyben-másban elődjéhez, öröme végtelen volt.

A példaadást — igen helyesen — a leghathatósabb nevelő eszköznek tartotta; — de én azt hiszem, hogy a példaadás módszere azt nem kivánja a nevelőtől, hogy — h a a n ö v e n d é k g y o m r a f á j, h á t ő n e e g y é k v a j a s t é s z t á t.

Pedig én Istenem! vajmi gyakran megfosztották magukat, a mama is, meg ő is a legkedvencebb eledelüktől, csakhogy a kis embernek annál könnyebb legyen kiállani, hogy ne egyék.

Ha én azt mondtam volna a komoly, pedans nevelőnek, hogy hiszen ez által önmagad zsarnokává teszed e gyermeket, a ki jól tudja, hogy te most az ő kedvéért fosztottad meg magad olyantól, a mit te szeretsz és a mi neked nem árt! Ha én ezt elmondom neki, legalább is szánakozva néz végig rajtam.

Nem szóltam tehát; hanem magamban nem egyszer jól mulattam, mikor a szegény mama ebéd alkalmával a legnagyobb kinokat állotta ki, hogy valaki olyan kifejezést ne használjon, a mit a gyermeknek nem szabad hallania.

Ne méltóztassanak kérem illetlen kifejezést gondolni.

Ha egy felnőtt ember pl. elpanaszolta, hogy: esőernyőjét ott feledte valahol, vagy elvesztett valamit, vagy megcsalták itt — amott, — ez elég volt, hogy az én tisztelt barátom gyilkos szemeket vessen rá, mint a ki nem átalja egy gyermek előtt bevallani, hogy ő, a felnőtt, éretteszű ember, feledékeny, vigyázatlan is tud lenni, szóval bir emberi gyarlósággal.

Ime, ilyen félszeg nevelővé tette a komoly embert a tekintély vakon követése.

Elfeledte, hogy emberek közt élünk s hogy növendéke előbb, vagy utóbb ki lesz téve a külvilág ráhatásának; nem gondolta meg, hogy minél többfélék e ráhatások, annál több oldalú lesz a gyermek fejlődése.

Talán az egész Rousseau tanulmányozásánál többet ért volna neki átérteni Eötvösünk e gyönyörű mondását: »Az életre csak az élet által neveltetünk s a ki azt hiszi, hogy a gyermeket elvek és szabályok által életrevalóvá képezheti, egy cseppet sem józanabb annál, ki valakit szárazon úszni tanit.«*)

De hát ő ezt ha olvasta is, kikerülte figyelmét s egész nevelési rendszere csupa elvekből és szabályokból állott; annyira, hogy én erősen gyanakszom, miszerint annak is meg volt a maga külön kiszabott órája, a mikor a gyermeknek szabad volt nevetnie; mert én nem igen emlékezem, hogy az a szegény növendék akkor, nevelője előtt, mosolyogni mert volna.

Hanem azt határozottan tudom, hogy e félszeg és szigorú nevelés következtében soha nem tisztelte nevelőjét a gyermek, szeretetről annál kevésbbé lehetett szó; hogy mégis mutatta, semmi esetre sem árult el vele egyeneslelküséget.

*) Eötvös Nővérek. 106. l.

Külömben nem lehet tagadni, hogy jól nevelt, illemtudó, komoly ifjú benyomását tette a növendék mindenkire; sőt rám annyira ezt a benyomást tette, hogy nem egyszer eszembe jutott, miszerint: »valóban igazságtalanok vagyunk, ha a chinaiakról, kik gyermekeik lábait mesterségesen eltörpitik, oly megvető sajnálkozással szólunk. Mi gyermekeink szellemi s erkölcsi nevelésénél hasonló elvek szerint járunk el s hasonló eredménynyel; a mennyiben minden gond és mesterkedés csak oda vezet, hogy nyomorékokat neveljünk. Mert hisz a mesterkélt lényből, kinek gyermekkorában nem engedték, hogy valósággal gyermek legyen, — minden lehet, de valóságos férfiú, ki e büszke névre érdemes lenne, bizonyosan soha.*)

Azomban velem együtt azt gondolják tán Önök is már; elég e példa, belátni, hogy mind e félszegségnek az oka a paedagogiai képzetlenség; hogy lélektani inditó okát, vagy következését semminek nem keresik nevelőink; mert nem értenek hozzá.

De hát a következményekért őket hibáztassuk, őket itéljük-e el e g y e d ü l?

Azt hiszem, az egyoldalu itélet volna.

Én — kérem tisztelettel — mind e visszásságokért a nevelő úrral legalább egy mértékben teszem felelőssé a s z ü l ő k e t is.

Oh, a szülők nem ritkán többet rontanak egy óra alatt a növendéken, mint a mennyit a legképzettebb tanitó egy hónap alatt javithat rajta. Csupa szeretetből mindig a gyermeknek adnak igazat még a tanitóval szemben is; kivált az anya.

De hát ki veheti rosz néven az anyának, hogy gyermekét legalább addig, mig sorsa tőle függ, egészen boldoggá akarja tenni?

Nem is erről szólok; előttem a szülői szeretet olyan magasztos, hogy még túlhajtásait sem tudom elitélni. Csupán arra a mai nap igen divatos félszegségre óhajtom felhivni becses figyelmöket, a mely szerint a gyermek észbeli képességét szeretik a felnőtt ember képességéhez mérni.

Hova előbb megérjük azt az időt — félek tőle, — hogy a »csodagyermek« nem lesz többé csoda. Ha igy haladunk, néhány év mulva minden mama képes lesz előállani egy csodagyermekkel.

*) Eötvös: Nővérek. 89. l.

Hiszen már nem is ritkaság a 6—8 éves hegedű- vagy zongora virtuóz; 10 éves komoly, önbecsöket érző urakkal is elég gyakran van szerencsém találkozni s megvallom, el vagyok rá készülve, hogy valamely Vigyázó Laczi Cantu Caesárból cáfoljon meg, ha valami történelmi adatot hibásan találok elmondani.

El vagyok rá készülve, hanem elszomorit az a tapasztalat, hogy még nem láttam dúsan nyiló kerti virágainknak gyümölcsét!

Hiszen igaz, hogy a gyermek hajlamáról következtetést vonhatunk, hogy a tettek mezején milyen férfi válik belőle. De helyes-e, szabad-e gyermektől férfias szilárdságot, tetterőt, vagy mindent belátó észt követelnünk?

A ki lélektanilag tud következtetést vonni: a férfias kitartás alapját a gyermek makacsságában fölleli; az észét képzelő tehetségében; a tetterőét zabolátlanságában.

Bizonyára nagyot vét ennélfogva, a ki a gyermektől higgadtságot, józanságot és mindent belátó értelmességet követel.

HIREINK

A mártoni szilveszterestély egyike volt azon kedélyes mulatságoknak, melyek a vidéki városokban manapság már inkább ritkaságok közé tartoznak. A régibb időben midőn az érzelmek nem voltak annyira korlátok közé szoritva, midőn a szivek vonzódásai szabadabban nyilvánulhattak, akkor lehettek hasonló mulatságok, de ezek ma a ritkaságok közé számithatók. Hogy mi tette a mulatságot oly sikerültté, azt hamarosan bajos volna precize megmondani. Lehet, hogy a szokás hatalma, — melylyel a szilveszteresték iránt viselkedni szoktunk, — emelte az estélyt a siker tökélyére; de inkább valószinűnek mutatkozik az, hogy a programm szerencsés összeállitása s különösen az abban szereplő egyének korrekt játéka irányitotta a később kifejlődött jó kedvet ama határ felé, a hol azt szokták mondani, hogy a mulatság nem hagyott maga után semmi kivánni valót. Programmja szerint elsőnek adatott elő a Nászutazás. A darab szereplői: Rátskay István, Mihalusz Sándor és Csepcsányi Sándor már ismert alakjai a mártoni magyar

---

port közepette bemutatták, De a bál végén meg szólalt Lucian mögött.

— Ricciardi úr, nem lenne szives karját nyujtani?

Végig mentek a szalónokon és egy félreeső boudoirban leültek. A költő meglepetéssel vegyes csodálattal hallgatta ezt a nőt, aki utólérhetlen művészettel, bár folyton beszélt, mégis le tudta bilincselni a hallgató figyelmét; a legmagasabb mértékben értett a hizelkedéshez. Az irodalmi vonatkozású dolgokat eleinte csak érintette, egyszerüen és tapintatosan de eközben — a mi felfogásának szokatlan finomságáról tett tanu bizonságot, ki tudta mintegy kémlelni társalgója jellemét; aztán hallgatni is tudott (elég ritka dolog), ezáltál alkalmat adva neki, hogy ő is a legjobb szinben mutassa magát. Lucián előtt végtelen szellemesnek tünt fel, azon egyszerű oknál fogva, hogy az ő társaságában saját magát is igen szellemesnek találta.

A grófnő nem tagadta, hogy a minap, a szinházból távozva őt nézte. A beszélgetés egész fesztelenül folyt és egyenesen, alig némi kitéréssel tartott a célpont felé. Egyszerre eszébe jutott a grófnőnek, hogy látta őt már, egy, néhány évvel ezelőtt, Svajcban, Badenben.

— Úgy van, egy este ön egy, az indóházhoz egészen közel fekvő vendéglőbe szállt és a miközben vacsoráját elkölté, szemeit folytonosan egy az étterembe vetődött idegen nőre irányitá, igyekezve az arcát elfödö sürü fátyolon keresztül vonásait felfedezni.

Lucián rögtön vizszaemlékezett; való igaz volt.

Az eső patakzott e régen elmult éjjen. Belépve a földszinti, jól felmelegitett terembe megzsibbadt erői föléledtek, és nem sok időbe telt, kellemes érdeklődést keltett fel benne egy igen elegáns uti ruhába öltözött nő, a kinek fejét kettős fátyol boritá. Az utas nő világias és kitanult finomságról tanuskodó kinézése, élvezete ellentétben állt a falusias és keresetlen külsejü svájci hajlékkal. Mintha csak egy és ugyanazon vilagnak két lakója egy másik bolygón talalkoznék. A fekete fátyolon át kétszer-háromszor fényes pillantást lövelt felé. De nemsokára egy hóri-horgas, igen szőke fiatal angol lépett be és ült az ismeretlen nő mellé.

— Igen, emlékszem mondá némi megütközéssel. Annak a nőnek oly elragadó lábai voltak, milyeneket még sohasem láttam; oda támasztotta őket a nagy kályhára.

— Ime ez az, felelé a grófnő pici spanyol lábát mutatva, de csakhamar ei is rejtve azt.

— Lucián elmerengett, Már ezelőtt is nem egyszer éledt föl emlékezetében ez a rég volt találkozása egy nővel, kinek külseje és sejtett szépsége meglepő hatással voltak rá; akkor egy percre az a remény ébredt föl benne hogy e találkozásból még szerelmi kaland fog válni. És most a grófnő csábitó lénye, reudkivüliségei megigézték; mióta fölfödözte, hogy a bádeni ismeretlen és ez a majdnem hires Sontanges grófnő, a kiről annyit hallott beszélni, egy és ugyanazon személy, úgy látszott neki, mintha egy nőben kettőt talalt volna, kiknek mindegyike epedő vágygyal tölté el; elhitette magával, hogy a véletlen egy régi igéretét készül beváltani. Oly formán érezte magát, mintha csak valami régi ismeretséget ujitana meg, mintha már régen élt volna benne az a vágy, mely most teljes erővel előtört.

Elfelejtette s öt azokat a gondolatokat, a melyek miatt az estély kezdetén szórakozott volt; abból a mi körülötte történt nem látott semmit sem; azokat a bécsi keringőket is, mintha csakis az ő kedvéért játszta volna a zenekar.

Midőn eltávozott cigarettáját szivá az elhagyott utcákon, melyeket a szürkület halványfénye világitott meg, gondolataiban ujra meg ujra megcsendültek a grófnő szavai: »Jőjjön, látogasson meg holnap három óra felé« azzal a különös hangsúlylyal, melyekkel azokat kiséré. Ezek után biztosra vette, hogy nem fog a dolog elhúzódni. Midőn másnap a kitűzött időben a grófnőhöz ment, látogatók által környezve találta. Ez több izben ismétlődött. Olykor meg a grófnőnek kellett váratlanul távoznia; vagy megtörtént az is, hogy valahonnan messziről, véletlenül valami barátnő érkezett; máskor ismét egy üzletembert, szállitót talált a grófnőnél; vagy közbejött egy diplomata elutazása, melytől a grófnőnek nem volt szabad elmaradnia. Mihelyt egy pillanatra, akár a szinházban vagy séta alkalmával, magukra hagyva találták magukat, a grófnő uj találkát adott; de ez is csak úgy végződött, mint az előbbiek. Azért szemei mégsem hazudtak, mosolya meg kézszoritása sem. Kevésbé finom megfigyelő természetesen azt hitte volna, hogy csak játékot üznek vele. De Luciánban soha még a gyauu árnya sem ébredt fel. Belátta, de meg érezte is, hogy mindennek csak a puszta véletlen az oka: Bizott a maga ösztönében és éleslátásában.

Igy tartott ez egynéhány napig. A grófnő szóba hozta, hogy el kell utaznia, mire Lucián minden munkát teljesen elhanyagolt s csak a grófnővel foglalkozott; mindazáltal az akadalyok és gátló körülmények makacsul megujultak. Ha volt is alkalma gyakran látni őt a nyilványosságban, azért mégis vagy annál is inkább türhetetlenné kezdett lenni a helyzet, — mintha csak valami gonosz sors üldözte volna őket; de bármennyire is dühösködött Lucián kénytelen volt még a helyzet komikus oldalát is érezni. A dolog ugy tünt fel, mintha diákoknak ösvényén akartak volna járni, de erről szó sem volt. Csakugyan valami végzet folytonosan apró akadályokat halmozott föl köztük.

E közben, a hányszor csak láthatta, uj meg uj csábokat fedezett fel ez értelmes, jószivű, romlott és fantasztikus nőben, a kiben a külömböző korszakoknak romlottsága mintha egyesült volna és á ki még a jövőjét is mintha kitalálta volna. Eredetisége, főleg tökéletes őszinteségében nyilványult, melyet mindazáltal enyhitett szellemének kiváló finomsága, utánozhatlan bája és mindenben jellegzetes egyénisége. Minden reggel megnyerte fogadását az Idővel és minden este, győzelmes volt a »Világgal« csaknem tudtán kivül vivott harcában, melyet elhallgatásra kényszeritett, emellett mindig gyakorolva Théleme abbé elvét, melyet magáévá tett »cselekedjél tetszésed szerint«. Volt valami büszke az ő magatartásában, de az ő mosolya elnézésre kényszeritett, még a rosszban való büszkeségével szemben is. Soha életében nem beszélt senkiről semmi roszat és nem volt eset rá, hogy valaki indiscretióval vádolhatta volna, Tőle telhetőleg mindig és mindenütt jót cselekedett, de titokban; mig ellenben bűneit nagyon is kitárta. Annyi bizonyos, hogy nem nagyon hasonlitott a többi nőhöz. Az önfeláldozást nem ösmerte, de egy cseppet sem volt hiu. Arra, hogy magát

működevelők társaságának. Ezekről nincs sok mondani valónk, nem egyszer adóztunk már nekik teljes elismerésünkkel. Ez alkalommal a Nászutazás főszereplőjét: Toperczer Anna kisasszonyt óhajtjuk bemutatni viszonyainkat ismerő közönségünknek —, mint igazi tehetséget, ki dacára annak hogy most lépett fel első izben, szerepében nemcsak beletalálta magát, hanem olyan bátorságot mutatott, minőt gyakorolt működevelőknél vagyunk megszokva tapasztalni. Mint a magyar működevelő társaság uj tagját ez uton is üdvözöljük, s azon reménynünknek adunk kifejezést, hogy ezután gyakran lesz alkalmunk játékát élvezhetni. E darab után Farcády József, társadalmunk kedvelt énekese adott elő válogatott magyar népdalokat. Majd a »Box és Cox« czimü bohózat kerülvén szinre, beállott a fordulópont a kedélyállapotokban. A szép számu intelligens közönség, mely eddig szemlélődve élvezte az estélyt, most egyszerre, nem sejtett frenetikus tapsviharban tört ki. A taps a szereplőknek szólott: Szerepeltek pedig: Gruber Vilma, Boldis Ignác és Révész Lajos; mindhárman nemcsak beletalálták magukat szerepükbe, de azt oly tökéllylyel gombolyitották le, hogy a szemlélő el is feledte, hogy működevelők vannak a szinpadon. Végre Derszib Béla énekelt magyar népdalokat, melyek közül különösen egy annyira megtetszett hogy a jelenvoltak egynéhánya még másnap is annak hatása alatt állott. Utolsó tárgya az estélynek egy maszkirozott kinai párnak és egy állatseregletnek bemutatásakor volt, Az állatsereglet direktora Lehotzky Vilmos volt, ki a példányok bemutalása általa irt, élces ötletekkel telt kommentárjával hatalmas kacajra inditotta a közönséget. Az előadásokat tánc követte, mely — a táncolni akarók boszuságára — megakasztatott ugyan a tombola által de azután annál nagyobb mohósággal táncolták a jónál jobb talp alá valókat. A mulatságnak a reggel vetett véget.

A turócmegyei vöröskereszt fiókegylet december 28-án d. u. két órakor tartotta közgyülését a v ármegyeház nagytermében Báró Révay Gyuláné a következő beszédel nyitotta meg az ülést: Tisztelt tagtársak! Üdvözlöm a turócmegyei s fiók vöröskereszt egyletek egybegyült tagjait s köszönetemet fejezem ki az ügy iranti érdeklődésökért, mit szives megjelenésök által tanusitanak. Mielőtt évi közgyülésünket megnyitnám, szükségesnek tartom kijelenteni, hogy az alapszabályok 14-ik paragrafusát, mely szerint a közgyülés csak minden év január havában volna megtartandó, azért nem tarthattam be szószerint, mert a jelzett időben a gyülés megtartása sokféle okból reám nézve lehetetlenné válnék. Ha tehát az évi jelentéseknél és számadásoknál — a mennyiben ezek lezárhatók nem volnának, némi hézag mutatkoznék, kérem erre nézve a tisztelt tagok szives elnézését annyival is inkább, mivel a fiókegyletek vezetőinek sokszor tanusitott ügybuzgósága elég biztositékot nyujt arra nézve, hogy a központhoz terjesztendő jelentéseinkben azok el fognak odáztatni. Ebbeli kérelmem s indokolásom után megnyitom a közgyülést; a jegyző ur pedig ismertesse meg egyletünknek ez évben felmerült nevezetesebb mozzanatait. Ez után Kapszdorfer Lajos titkár terjedelmes és igen örvendetes momentumokat feltüntető jelentése következett az egylet mult évi életéről. Jelentéséből kiemeljük, hogy Szucsányban és Ruttkán fiókegyletek s utóbbi helyen betegüditő állomás is szerveztetett; továbbá, hogy az egylet buzgó elnökét Révay Gyula bárónét tevékenységeért Erzsébet királyné ő felsége legmagasabb elismerésével tüntette ki. Kosuth Viktor pénztárosi jelentése szerint a bevétel volt 273 frt, a kiadás 14 frt. Az országos közgyülésre az egylet báró Révay Gyula és Justh Ferencz tagokat választotta meg kiküldötteül. Végre az alapszabályok 11. §-a értelmében kisorsolt választmányi tagokat ujólag megválasztották. A közgyülés az elnöknő éltetésével ért véget.

Kürthy Lajos Liptóvármegye főispánja a karácsonyi ünnepeket Komárommegyében töltötte.

Eljegyzés. Leschák Antal, volt mártoni postatiszt, Nyiregyházán eljegyezte Stefán Sarolta kisasszonyt. Sok boldogságot kivánunk a leendő uj párnak.

A znióváraljai gyakorlóiskola és az állami leányiskola december 23-án este karácsonyünnepélyt tartott a képezde rajztermében. Nagyszámu közönség töltötte meg a termet ugy az intelligentia valamint más osztálynak köréből, a kik gyermekeik ügyességében jöttek gyönyörködni. »A gyógyszer« meg a »Karácsonyfa« czimü gyermek-szindarabokat játszották a csinosan öltözött gyermekek. Ugy maga a játék, valamint az énekek is fölötte szépen sikerültek s a publikum igazi élvezettel nézte és hallgatta végig a kedves s igen ügyes működevelőket. Egy miniatür operaházat képzelhettünk el magunkban oly összevágolag elevenen folyt, az előadás s oly szépen énekeltek a kis szereplők. Valóban Ulrich tanitó ur méltán kiérdemelte magának az elismerést és köszönetet, melyet a hálás publikumtól kapott. Gondosan voltak betanitva a gyermekek és sem az előadás szavalati része, sem pedig a szinpadon való helyes és kellemes mozgás, sem a taglejtések alkalmazása ellen kifogást nem emelhetni. Szép, tiszta, értelmes és folyékony nyelvvel adták szerepeiket a gyermekek s bátorságuk és biztonságuk meglepő volt. Képzelhetni, mennyi fáradságába kerülhetett a derék tanitónak, hogy az iskolás gyermekeknek felejthetlen, nekünk felnőtteknek is élvezetes estét szerezhessen, M. I.

Karácsonyestéje Kis-Selmecen. Báró Révay Gyula ur ő méltósága kastélyában fényes és lélekemelő ünnepélyességgel folyt le a karácsony estéje. A kastély fenkölt szellemü s pártatlan szivjóságu urnője nemcsak saját gyermekeinek állitott diszes karácsonyfát, hanem a falu szegény gyermekeinek is olyan örömet szerzett, milyen életükben talán először tölté el sziveiket. A kastély egyik vendégszobájában óriási karácsonyfát diszitett fel számukra, mely ragyogott a fénytől s roskadozott a rákakott édesség terhe alatt. Köröskörül asztalokra voltak kirakva a szebbnél szebb s változatos játékszerek s ruhanemüek. Több mint ötven örömtől sugárzó arcot lehetett látni a karácsonyfa körül s minden gyermeknek személyesen adta át a kegyes úrnő a sok játékszert, cukorkát, harisnyákat, kendőket s több efélét. Mindegyikhez volt egy nyájas szava, egy szives mosolya. E napot bizonyára kedves emlékükben tartják a gyermekek s zsenge szivök fohászával kérik le az ég áldását jó úrnőjük családjára. K.

Szép ajándékot adtak a liptó-szt.-miklósi r, kath. templomnak báró Kloch Károlyné kezdeményezésére a liptó-szt,-miklósi vasuti tisztek és alkalmazottak nejei. Ugyan is a nemes szivü bárónő gyűtést inditott s az igy begyült összegen lefestette a lourdezi szűz Mariát, mely ma már egyik legszebb képe a miklósi kath. templomnak. s maradandó emléke azon derék nőknek, kik idegen létükre ily fényes példáját adták önzetlen nemes szivüségüknek. Kedves kötelességünknek tartjuk ez alkalommal kiemelni, hogy a bárónénak nem ez az első ilynemü nemes tette, sok ily esetben örökitette már meg nevét s különösen a szegényebb vasuti alkalmazottak között jótékonyságával vivta ki azt a tisztelettet, elismerést, melynek férjével együtt örvend. A szépen sikerült képet, melyet ujév napján szenteltek fel, Obendorf Gusztáv, a liptó-szt.-miklósi polg: iskola rajztanára festette s 78 cm. széles, 130 cm. magas keret nélkül.

A znióváraljai ovódában a szokásos karácsonyfa ünnepély ez évben is megtartatott decz. hó 21-én esti 5 órakor, Az ünnepélyhez nagyszámu közönség jelent meg, mely a kisdedek ártatlan örömében nagy élvezettel gyönyörködött. Az intelligentiának szine java s a gyermekek szülőin kivül különösen az alsóbrangu nép nagy számban jelent meg, hogy részt vegyen az intézet jelentőségteljes ünnepélyében. Örvendetes körülmény az, hogy az ovóda évről évre népszerübbé lesz s hogy a szülők bizalma, mely eleinte csekély volt, évről évre határozottabban nyilatkozik. Az ovódai helyiség ez alkalomból fényesen volt kivilágitva s a nagy karácsonyfa tündér szépségben ragyogott a gyermekek ujongó örömére. Az ünnepélyt a helybeli állami tanitóképezdei ifjuság énekkara nyitotta meg egy alkalmas énekkel, melyet négy hangbau elénekelt. Ezt követte a kisdedek elvonulása a karácsonyfa körül, mely jelenet rendkivül kedves volt a szemlélők előtt. Az ünnepélyesen öltözött kedves piczikék tapsoltak, ujongtak a karácsonyfa körül s már előre is kiszemeltek a tárgyakat, melyeket a Jézuska hozott nekik, Ezt követte a kisdedek karácsonyi éneke, majd egy fiucska és egy leányka alkalmi verseskéket szavaltak el. Ezután Mihalicska István képezdei tanár, mint az ovódának alelnöke s egyszersmind gondnoka előbb magyar, azt tót nyelven alkalmi beszédet tartott, melyben tüzetesen ismertette az óvódák feladatát és célját, kegyelettel adózott azok megalapitójának gróf Brunsvich Teréznek, majd felemlitette és méltatta a znióváraljai magyar intelligentiának áldozatkészségét, mely ez idén is harminc forinttal járult a karácsonyfa felállításához s igy három év alatt egyszáz forinton felül adott az óvodá támogatására. A beszéd láthatólag nagyhatással volt a jelenlévőkre Ezután kiosztattak az ajándékok s tizenöt gyermek kapott ruhára valót s ezenkivül minden gyermek kedves játékszert kapott Jézuskától ajándéka képen.

A Liptó-szt-miklósi dalegylet ujra alakulása után december 31-én tartotta első dalestélyét, mely sietünk kijelenteni, minden tekintetben sikerült »Viharban«, »Esti dal«, »Káka tövén« »Becsaliba járnak« és Vadászok dala« czimü darabokat adta elő oly gyakorlottsággal, mely ép ugy dicséretére válik az egyesület tagjainak, mint a buzgó karmesternek, Kirchmayer Győzőnek. A minden oldalról kifejezett siker után a legszebb reménynyel nézünk e derék egyesület működése elé. Schwalb R. Füzély Gy. Kruspér P. és Ballasovich A. egyesületi tagokból alakult férfi négyeskar »Karthner Lieder« szim alatt két német dalt adott elő szép sikerrel. Az estély egyik legérdekesebb pontja voit »Az irodában« czimü monolog, melyet Volks Ludmilla urhölgy adott elő sok szinpadi sikerrel s méltán kiérdemelte azt a sürü tapsot, melylyel a közönség megjutalmazta. Sok derültséget keltett Istvánffy Gyula, Aranynak »A bajusz« czimü költeményének élvezetes előadásával, melyben a költeménynek minden részét kellő érvényre emelte. Az elismerésből neki is kijutott bőven. Éjfél előtt népszámlálás volt nyereményekkel, majd mikor a bakter elfujta az éjfélt, megeredt a táncz s tartott a reggeli órákig. Közönség szép számmal volt, de feltünt, hogy sokan voltak olyanok is, kikre a nemzetiségi viszonyok miatt nem számitottak, mig távol maradtak számosan, kiktől e hazafias egyesület támogatását el lehetne várni.

Süketeknek. Egy személy, ki egy közönséges szer által 23 éves süketség és fülzúgásból gyógyult ki, készségzel szolgál azon szer leirásával mindenkinek. ki hozzá fordul. Cim: NICHOLSON H. J., Wien XI

A »Budapesti Hirlap« előfizetési fölhivására figyelmeztetjük a t. c. olvasóközönséget

Farbige Seidenstoffe von 60 kr. bis fl. 7.65 per Meter — glatt gemustert ca 2500 versch. Farben und Dessins) (— vers. roben- und stückweise Porto- und Zollfrei das Fabrik-Depôt **G. Henneberg** (K. u. K. Hoflieferant,) **Zürich.** Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

Felelős szerkesztő: **Révész Lajos.**
Társszerkesztő: **Fehér János.**

1506. sz.
tlkv. 1890.

FÓYHIRDETMÉNY.

A turócz-szt.-mártoni kir. jbiróság mint tlkvi hatóság közhirré teszi, miszerint a Pakan szül. Putra Mária deánfalvi lakos végrehajtatónak özv. Holes Zsuzsanna deánfalvi lakos végrehajtást szenvedett elleni 110 rubel iránti végrehajtási ügyében 1117/90 sz. a kibocsátot árverési hirdetményben a deánfalvi 61. sz. tjkvben A I 1. sorsz. a. foglalt s özv. Holes Zsuzsanna nevére egészben irt ingatlanra 216 frt kikiáltási árban Deánfalvára a község házába 1891. évi Január hó 13-ik napjának délelőtti 10 órájára kitűzött árverés az 1881. LX. t. c. 167-ik §-a alapján Holes József végrehajtató érdekében is 100 rubel tőke követelése s járulékai kielégitése végett megtartatni fog.

Kir. jbiróság mint tlkvi hatóság.

Turóc-Szt.-Mártonban, 1890. évi júniushó 1-én.

kir. jbiró helyett
Dávid,
kir. aljbiró.

381/90 vhtói.

Árverési hirdetmény.

Ezennel közhirré tétetik, hogy a rózsahegyi kir. járásbiróságnak 1808 90. sz. végzése folytán, a besztercebányai káptalannak Heller Ede elleni 2401 frt 49 kr. s jár. iránt végrehajtás alkalmával lefoglalt s 1819 frt 80 krra becsült takarmány, gabona, krumpli, marha, szobabutorok, ágynemüek, ezüstnemüek és gazdasági felszerelvényekből álló ingóságok a helyszinén kisolaszi községben 1891. évi január hó 13-án délelőtti 9 órakor nyilvános árverésen készpénzfizetés mellett elfognak adatni.

Mindazok kik ezen ingókra elsőbbséni jogokat szerezhetni vélnek felhivatnak, hogy ez iránti szó vagy irásbeli jelentéseiket az alólirott biróságí kiküldöttnél az árverés megkezdéseig adják be, mivel ellenesetben kérvényeik figyelembe vétetni nem fognak.

Rózsahegyen, 1890. évi deczember hó 29-én.

Szt.-Iványi,
kir. birói kiküldö

---

teljes önmegtagadással szentelje oda valaminek, képtelen volt; de nem is volt irigy, sem fellengős, sem alakoskodó; egyszóval hiányoztak benne nemének szokott erényei és hibái.

Még mielőtt beszéltek volna egymással, teljesen megértették egymást. Az egyiket e másik irányában fékezhetlen és múló vágy töltötte el, lehet, hogy csak egy napnak a vágya, de oly napnak, melyet e vágy majdan egészen betöltend. Eszrevette később, hogy akármit tett a grófnő, sőt még ha abban is hagyot valamit, mindig bizonyos finom epicureismus által vezettette magát, hogy élvezete annál nagyobb legyen. Hova tovább értelmessége meglepő volt Ez a nő, a ki affectálta a frivalitást, olykor a legfenségesebb kérdéseket érintette, ezzel is bizonyitva, hogy sokat gondolkozott. Ő, kinek magaviselete botránytkeltett három fővárosban. elméletileg és tiszta meggyőződésből a legjobb theoriáknak volt hive. Volt egy leánya, a kit ő kétségkivül igen jól nevelhetett fel. Élete fekete óráiban, — ez elkerülhetetlen, noha ritka órákban, — midőn annyira betöltött lételének érezte valójában ürességét, magára zárta az ajtót és egyedül maradt, sokkal büszkébb lévén, semhogy panaszkodjék, de érezve azt is, hogy azt tenni joga nincs. Különben vidám egyúttal fatalista jelleme csaklamar felülkerekedett. Ama hirtelen vágygyal, mely őt Ricciardi felé sodorta és a melynek engedni késült, igazi szellembeli rokonszenv párosult. Az olasz nyelvben való jártassága lehetővé tették neki, hogy a költő könyveit élvezhesse, és ennek tehetségét méltányolhassa.

(Folytatás következik),

Miért kedveltk annyira a

Borgony-

Köpitő szerényeket?

Mert nem vérnak érdekelnek egy néhány nap multva, mint a többi játszerek, hanem a gyermekeknek évek hosszu során át mulató és oktató foglalkozás szerfi szolgálnak, és a hozzá illő tartozmot bármelyike vére a legjobb játékszerek. Továbbá, mert az igazán pompás minták utánépítése a szülőknek is kellemes mulatságot szerez és minthogy mindegyik szekrény szabályszerűen kiegészíthető.

◆ A M ◆

Egy levetőt értékes utasítás vezetése alá szám alapja maga mögé megszerzi az utasítás, hogy szám mellett szekrényt jelenjenek, a „vezeti borgony" hiányzik. Kapsz árjegyzéket, hogy borgony és bérszelve. — RICHTER F. AD. és tsa., BÉCS, Stadtmangasse 4.

EGY FIU,

ki helyesen tud irni és olvasni

TANONCZUL

felvétetik a turócz-szt.-mártoni magyar nyomdában.

Gyors és biztos segitség gyomorbajok s azok következményei ellen.

Az egészség fentartására, az életnedvek s ennek folytán a vérnek tisztitására és tiszta állapotbar való fentartására és a jó emésztés elősegitésére a legjobb s leghatháatosabb szer s már is mindenütt ismeretes és kedvelt

életbalzsam Dr. ROSA-tól

Ezen életbalzsam a legjobb s leggyógyhatásosb gyógyfüvekből a leggondosabban van készitve s különösen minden emésztési bajok, gyomorgörcs, étvágyhiány, savanyús felbüfögés, vértolulás, aranyeres bajok stb. stb. ellen teljesen hathatósnak bizonyul. Ily kitünő hatásai következtében ezen életbalzsam egy bizonyult, megbizható háziszerévé lett a népnek. **Ára egy nagy üveggel 1 frt, kis üveggel 50 kr. Elismerő iratok ezrei bárkinek betekintés végett rendelkezésre állnak.**

Óvás! Hamisitások elkerülése végett, mindenkit figyelmeztetek, hogy az egyedül általam az eredeti utasitás szerint készitett »*Dr. ROSA-fele életbalzsam*« minden üvegecskéje kék burokba van csomagolva, melynek hosszoldalain »*Dr. ROSA életbalzsama a »fekete sashoz« czimzett gyógyszertárból, FRAGNER B. Prága 205—III.*, német csch, magyar és francia nyelven olvasható, széles felein pedig az ide nyomott védjegy látható,

Védjegy.

Dr. ROSA életbalzsama valódian kapható csak a készitő

FRAGNER B. *főraktárában, gyógyszertár »a fekete sashoz« Prágában 205—III., és BUDAPESTEN Török József* úr gyógyszerésznél, Királyutca 12. sz. *Budai Emil* ur városi gyógyszertárában a Városház-téren.

Az osztrák-magyar monarchia minden nagyobb gyógyszertárában van raktár ezen eletbalzsambol.

Ugyanott kapható: **prágai általános házi-kenőcs**, több ezer hálanyilatkozattal elismert *biztos gyógyszer* mindenféle gyuladások, sebek és genyedések ellen. Ezen kenőcs biztos eredményenyel használható a női emlő gyuladásánál, a tej tespedésénél s az emlő megkeményedésénél szüléskor, kelevénynél, vérdaganatoknál, genyes fakadékoknál, pokolvarnál, körömgyöknél, az ugynevezett körömféregnél, elkeményedéseknél, felpuffadásoknál, mirigydaganatoknál, zsirdaganatoknál, érzéketlen tagoknál stb. Minden gyuladást, daganatot, elkeményedés, felpuffadást a legrövidebb idő alatt eltávolit; s ahol már genyedés mutatkozik, ott a daganatot legrövidebb idő alatt fajdalom nélkül felszivja, kiéreti és kigyógyitja.

Kapható 25 és 35 krajczáros szelenczékben.

Óvás! Miután a prágai általános házikenőcsöt sokszor utánozzák, mindenkit figyelmeztetek, hogy ez eredeti utasitás szerint csak nálam lesz készitve s csak akkor valódi, ha a sárga érczelence, melybe töltetik, vörös használati utasitásokba (melyek 9 nyelven nyomvák) és kék kartonba, melyen az ide nyomott védjegy látható — burkolva van.

HALLASI BALZSAM a legbebizonyultabb, számtalan próbatét által legbiztosabbnak elismert szer a nehéz hallás kigyógyitására s az egészen elvesztett hallási tehetség visszanyerésére. **Egy üveg ára 1 frt.**

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap — **1891. XI. évfolyam** — **A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap**

BUDAPESTI HIRLAP

Szerkesztők és laptulajdonosok:

Csukássi József és **Rákosi Jenő.**

A „Budapesti Hirlap"-nak a hazai **müvelt olvasóközönség** vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét, minden pártérdek mellőzésével küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: **magyarság!** Viszont az ország legkiválóbb intelligentiája is azonositotta magát a lappal, fölkarolva azt oly módon, mely páratlan a magyar ujságiras történetében. A hazai sajtóban máig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hirlap" érte el; legnépszerübb, legelterjedtebb lapja az országnak.

A „Budapesti Hirlap" politikai cikkeinek iránya, mint eddig, ugy ezentúl is mindenkor nemzeti és a pártérdekektől független. Politikai hirei széleskörü összeköttetések alapján a legmegbizhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósitásokat a gyorsirói jegyzetek alapján szerkesztik. Magyarország politikai és közélete felől távirati értesülésekkel látnak el rendes levelezők, minőkkel minden városban, sőt nagyobb községben is bir a lap. „Budapesti Hirlap" távirati és telefon tudósitásai manap már teljesen egy fokon állanak a világsajtó legjobban szervezett hirszolgalatával. A „Budapesti Hirlap" tárca rovata a lapnak egyik erőssége és mindig gondot fordit rá, hogy megmaradjon előkelő szinvonalán. A napi rovatokat kitünő zsurnalisztak szerkesztik s a helyi értesülés ismert legügyesebb tudósitókra van bizva. Rendőrségi és törvényszéki rovatai külön-külön szerkesztői a főváros sötét eseményeit is mindig oly hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hirlap" helyet foglalhat minden család asztalán. A közgazdasági rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozásra szükséges. A regényczarnokban csak kiváló irók legujabb müveit közli.

Az előfizetés föltételei: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 fét 50 kr., egy hóra 1 frt 20 kr. Az előfizetések vidékről legcélszerübben postautalványnyal eszközölhetők következő cim alatt: **A „Budapesti Hirlap" kiadóhivatalának. Budapest, IV. kerület, Kálap-utca 16. szám.**

Jelentés.

A TUROCZ-SZT.-MÁRTONI

MAGYAR NYOMDA

1890. évi november 1-én

A TOPERCZER-féle HÁZBA

tétetett át.

Chorcsba utca Babka alebo ČIŇOK PALENKY Erkölcsenemesitő olvasmány a tól nap számára. Egy darab ára 3 kr. Megrendelhető a turócz-sz.-mártoni magyar nyomdában.

Turócz-szt.-mártoni magyar nyomda — Rosenfeld Ignácz.